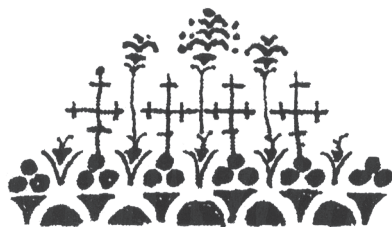

Mina älskade,

I dag föds Kristus – vår Broder, Vän och Frälsare, för att resa upp de fallna, trösta de sörjande och stärka de svaga! Låt oss ta emot Honom i vårt hjärtas krubba, så att Han må upplysa det med sin nåd och fylla det med evig glädje! Under Betlehems stjärna och under Guds Moders ledning låt oss bära Honom i vår själs famn, i hopp om frälsningen!

Er tjänare, broder och vän, som sjunger med er i julens hymner, och som är er ivriga förebedjare, fader biskop Macarie Drăgoi av Nordeuropas stift.

*+ Părintele Episcop Macarie Drăgoi
al Episcopiei Europei de Nord*

+ Biskop av den rumänsk-ortodoxa stiftet för Nordeuropa

Ι

Χ

✠ ÎMPĂRĂ

ΤΞΛ ΣΛΑΥΕΙ

✠ EX SXT
CALEA AD
VAXL S
VIATA

† MACARIE,

**genom vår Herres och Guds barmhärtighet och
omsorg, biskop av den rumänsk-ortodoxa
stiftet för Nordeuropa,**

**Till de älskade medbröderna; prästerna och
diakonerna; till munkarna och nunnorna som
kämpar i det asketiska livet i de heliga klostren, och
till de högt älskade ortodoxa troende folket: nåd,
frid, hjärtats stillhet och glädje från Kristus, Han
som föds i Betlehems krubba och i våra hjärtans
krubba; och från mig: en faderlig välsignelse och
broderlig omfamning!**

**Ärade tjänare vid de heliga altaren,
älskade bröder och systrar i bön,**

När vi betraktar Guds frälsningsplan för
människligheten utropade den helige profeten Jesaja:
"Vem trodde vår predikan, och för vem blev Herrens
arm uppenbarad?" (Jes 53:1). Och med rätta, ty om
vi begränsar oss till det mänskliga förståndet trotsar
detta mirakel, Frälsarens människoblivande, all jordisk
logik. Den himmelske Fadern ville att Hans Son
skulle födas i en grotta, av en ringa jungfru, vars enda

beskyddare var en åldrad snickare; väl medveten om att denna födelse skulle väcka skandal och motstånd, att det gudomliga barnet redan från början skulle ha en dödlig fiende i landets egen kung, och att Han omedelbart efter sin födelse skulle tvingas ta sin tillflykt till landsflykt.

Vilken jordisk kung skulle någonsin tillåta att hans barn lämnades sårbart och oskyddat i ett imperiums maskineri som räknar sin ”befolkning” för beskattning, och under hotet från en tyrann förblindad av makt och besatt av ära, i sådan grad att han, för att bevara sin fåfänga ära, hemföll till den fruktansvärda slakten av Betlehems oskyldiga barn? Hur skulle man kunna föreställa sig Messias födelse av en skör jungfru, hos ett folk styrt av stränga lagar om renhet, äktenskap och familjeliv?

Just därför att denna profetia låg bortom mänsklig fattningsförmåga väntade den rättfärdige Simeon uthålligt i tre århundraden, och bevarade i sitt hjärta, som i en kalk, Herrens Guds löfte, Han som dröjde enbart för att ge sig själv desto mer fullkomligt. Och eftersom mysteriet var för djupt för den rättfärdige Josefs förstånd behövde han den milda och klargörande rösten av en ängel för att följa den Högstes plan.

Så kom Kristus till världen som ett barn – det mest sårbara av allt skapat, beroende av sin moders kärlek och omsorg – och till en familj av ringa samhällsställning, utan medel eller skydd, ställd inför en hård och till och med brutal värld. Lika sårbar som Messias var, lika utsatt var Han. Hans födelse tillkännagavs redan

innan den skedde, genom Stjärnan som ledde de tre vise männen. Även kung Herodes fick veta det, och hela Jerusalem och Judeen blev oroadе.

Mina älskade,

Kristus, den levande Gudens Son, hade redan i sin barndom kunnat förrinta dem som sökte ta Hans liv och planerade Hans död från jordens yta. Med ett enda ord hade legioner av änglar kunnat fördriva Herodes mordlustande soldater, och den himmelske Fadern hade genast kunnat sätta Jesusbarnet på Israels tron. Men liksom dessa härskaror av änglar inte steg ned för att förgöra tempelvakten som sändes att gripa Herren i Getsemane trädgård, så höll de sig också tillbaka vid Inkarnationen – ständigt nära, men inte på det sätt världen förväntade sig.

Änglarna visade sig för att förkunna glädjen över Herrens födelse för de renhjärtade och enkla herdarna, för de tre vandrande vise männen och för den gudfruktige rättfärdige Josef. Senare stod de vid Kristi sida i ångesten i Getsemane trädgård, för att styrka och trösta Honom, och därefter förkunnade de Hans uppståndelse för de myrrabärande kvinnorna, som stod förundrade och bävande inför den tomma graven.

Från Hans födelses gryning till tiden för Hans död, från Betlehems krubba till Getsemane trädgård och längs korsets väg, blev och förblev vår Frälsare i sanning var och ens milda Broder och trofasta Vän – Den vi åkallar i prövningens stund, i ensamhet, i inre villrådighet och i de smärtor som ingen annan än Han

kan se eller förstå. När modlösheten tär på oss, oron förlamar vårt hjärta och ensamheten förtär oss, förblir Kristus densamme: Han som vandrar med oss och söker oss även när vi inte längre har kraft att söka Honom.

Vi känner oss ofta sårbara och ensamma, nedtyngda av ett jäktat, splittrat och osäkert samhälle, där informationsflödet, nyhetsvågorna och teknikens tempo utmattar och oroar oss. Ofta lever vi med hjärtat slitet mellan längtan efter välmående och oförmågan att resa oss upp, mellan rädslan att förlora kontrollen och smärtan i att se vår egen styrka försvagas. Vi står utan fasta vägledare, utan andligt skydd, och ibland utan någon som vi kan anförtro vårt hjärtas sorg åt. Oro väller över oss, bekymmer förtar vår frid, och den dagliga agitationen fjärrar oss från oss själva och från dem vi älskar, så att våra liv mer liknar ett träsk av hjälplöshet än en väg mot Guds rike. Vi tyngs av obesvarade frågor, sömnlösa nätter och ändlösa strider, och vi glömmer att vi aldrig lämnas ensamma, ty vi är tillsammans med Kristus, vår Frälsare.

Vi försöker bära våra bördor på egen hand och litar på vår egen styrka och våra egna planer. När dessa sviktar eller rasar samman, rasar även vårt hopp med dem ner i förtvivlans avgrund. Men just där, i det djupaste mörkret där smärta, svaghet, synd och fruktan samlas, träder Kristus in med sitt milda och genomborrande ljus som skingrar mörkret. Och Han själv – den store Läkaren – driver bort vår fruktan och läker oss, och visar att det inte finns något sår Han inte kan bota.

Käre broder, kära syster,

När du upphör att förtrösta på din egen kraft och börjar luta dig mot Gud, då känner du hur du lyfts av "Hans mäktiga högra hand och Hans heliga arm" (Ps 98:1). Han drar dig upp ur förtvivlans dy och leder dig till en trygg hamn som inte bara är en tillflyktsort från nöd och ångest, utan en ny livssyn.

De heliga fäderna lär oss att glömskan av Gud är den största lidelsen. När vi glömmet Honom berövar vi oss själva det enda vapen som kan övervinna mörkret: bönen. Då finns inget som hindrar frälsningens fiender från att såra oss genom sorg, rädsla, förtvivlan eller hädelse. Ju mer vi ödmjukar oss och åkallar Herren om hjälp, desto starkare blir vi i själen så att vi övervinner bedrägliga tankar och förödande lidelser. Han renar vårt hjärta, skingrar vårt sinnes dunkel och ger oss styrka och mod.

Därför, käre broder och syster, om du känner att tyngden av nedstämdhet, oro, ångest eller ensamhet vilar tungt över dig – var inte rädd! Du är inte ensam! Du är inte förlorad! Du är inte utan hjälp! Lyft din blick mot Frälsaren och säg oupphörligen, med allt ditt hopp: "Herre Jesus Kristus, Guds Son, förbärma dig över mig, en syndare!"

Glöm aldrig: Kristus böjer sig först ner till de brutna, de sorgsna och dem som gråter utan tröst! För dig föddes Han i den fattiga krubban; för dina tårar och din smärta ödmjukade Han sig; för din ensamhet valde Han att bli din Broder; för din rädsla kom Han för att ge dig frid och mod, och blev din Vän!

Öppna därför ditt hjärtas dörr för honom under Hans välsignade födelses högtidsdagar! Åkalla Honom, ta emot Honom och låt Honom upplysa ditt mörker!

Då kommer du så småningom att känna hur nya hjärtslag börjar slå inom dig – varmare, lättare, mer levande! Du kommer att känna hur mörka tankar skingras som dimma i soluppgången! Du kommer att känna hur rädslan avtar och ersätts av en frid som världen inte kan ge! Du kommer att känna hur nåden omsluter hela ditt väsen och hjälper dig att förstå att du aldrig är ensam! Du kommer att känna hur de bittra tårarna förvandlas till en källa av tröst. Kristus är inte längre långt borta utan mycket nära – när du andas, i dina tankar, i varje hjärtslag – ty Han har nu blivit född i din själs egen krubba, i ditt inre Betlehem. Amen.

Er tjänare, broder och vän, som önskar er allt gott och innerligt ber för er, och nu, tillsammans med er, sjunger julens hymner,

† Fader biskop Macarie

Från det biskopliga residenset i Stockholm, Konungariket Sverige, på Vår Herres Jesu Kristi födelses högtid, nådens år 2025.